

Загадковий нічний інцидент із собакою (скорочено)

Марк Геддон

Марк Геддон

Загадковий нічний інцидент із собакою

Розповідь веде п'ятнадцятирічний аутист Крістофер Бун

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

2

Біля півночі Крістофер знаходить на моріжку перед будинком сусідки місіс Шієрс її мертвого собаку. Це був великий чорний пудель, а вбито його було садовими вилами. Собаку звали Веллінгтон. Хлопець наблизився до собаки, погладив Веллінгтона й замислився над тим, хто його вбив і чому.

3

Хлопець розповідає читачу, що його звати Крістофер Джон Френсіс Бун. Він знає всі країни світу, їхні столиці, а також прості числа до 7057. Вісім років тому, коли він познайомився з вчителькою Шивон, вона показала йому цей малюнок

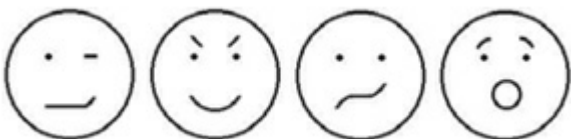

і хлопець знав, що це означає "сумний". Так він почувався, коли знайшов Веллінгтона. Потім Шивон показала,

Крістофер знав, що це "радісний". Так він почувався, коли читав про космічні місії "Аполлон" або коли не спав о третій чи четвертій ранку і міг ходити вулицею та уявляти собі, що він - єдина людина в цілому світі.

Тоді вона намалювала кілька інших малюнків,

але він не зміг сказати, що вони означають. Хлопець попросив Шивон намалювати багато таких облич і написати поруч чіткі пояснення, що вони означають. Але згодом, коли хлопець не розумів людей, він просто питав, що вони мають на увазі, або йшов

геть.

5

Він витягнув із собаки вила, взяв його на руки та обійняв. Хлопець любив собак, бо їх було легко зрозуміти. Вони мали лиш чотири стани: щасливий, сумний, злий і зосереджений. А також собаки вірні й не брешуть, оскільки не вміють розмовляти.

Раптом вибігла місіс Шиерс. Хлопець був спостережливим, і запам'ятав, що вона була вдягнена в піжаму й домашній халат. Нігті на ногах мали яскраво-рожевий колір, а ноги були босі. Жінка вважала, що це хлопець вбив собаку, і сильно кричала. Крістофер затулив руками вуха, заплющив очі та став скручуватися калачиком, поки не увіткнувся чолом у траву.

7

Хлопець пише, що це детективний роман, у якому розслідується вбивство. Шивон сказала, що він має написати щось таке, що б сам захотів прочитати. Здебільшого Крістофер читав книжки про науку та математику.

Шивон сказала, що книжку слід починати так, аби одразу привернути увагу читачів. Тому Крістофер почав із собаки. Також він почав із собаки тому, що це відбулося з ним, а йому важко уявляти речі, які з ним не відбувалися.

Шивон прочитала першу сторінку й сказала, що роман "незвичайний". Вона сказала, що зазвичай у детективних романах убивають людей. Хлопець зауважив, що в "Собаці Баскервілів" було вбито двох псів – власне гончака та спанієля Джеймса Мортімера, але Шивон пояснила, що головними жертвами вбивці були не вони, а сер Чарлз Баскервіль. За її словами, це тому, що читачі більше співчують людям, аніж собакам, і якщо в книжці вб'ють людину, то вони захочуть читати далі. Але хлопець не знав нікого, хто б помер не своєю смертю, а також більше співчував собакам, оскільки вони вірні й чесні, а деякі собаки цікавіші та розумніші за деяких людей. Тому він продовжив писати свою книжку.

11

Потім приїхала поліція, а вона подобалася хлопцеві. Поліцейських було двоє, жінка і чоловік. Жінка-поліцейський повела місіс Шиерс до будинку. Чоловік-поліцейський присів біля хлопця навпочіпки й почав розпитувати. Від безлічі запитань, які накопичувалися в голові хлопця, він розгубився. Крістофер вважав, що його мозок – машина. Йому було так легше пояснювати людям, що відбувається в його голові. Крістофер почав стогнати. Так він робив, коли в його мозок надходило забагато інформації. Поліцейський схопив його за руку й поставив на ноги. Та хлопцеві не подобалося, коли його торкалися, і він вдарив поліцейського.

13

Крістофер говорить, що в цій книжці не буде ніякого гумору, бо він його просто не розуміє. Він не може уявити, що слова мають кілька різних значень. Для хлопця це, наче коли кілька людей одночасно розповідають тобі кілька різних речей.

17

Поліцейський заарештував хлопця за напад. Хлопець сів у патрульну машину, і його

повезли у відділок. Була ніч, і Крістофер дивився крізь автомобільне вікно на зірки. Він роздумував про Чумацький Шлях, який дехто вважав довгою низкою зірок, але хлопець знав, що це не так. Він знав, що наша галактика – це величезний диск з мільйонами зірок і діаметром у світлові роки, а наша сонячна система десь на краю цього диска. Потім він подумав про те, як довго вчені не могли розгадати, чому вночі небо темне, хоча у Всесвіті є мільярди зірок. Згодом вчені зрозуміли, що Всесвіт розширюється, що після Великого вибуху зірки розлітаються одна від одної і що далі вони від нас, то швидше рухаються, деякі – майже зі швидкістю світла, тому їх власне світло ніколи до нас не дійде.

19

Зазвичай розділи в книжках позначаються порядковими числівниками 1, 2, 3, 4, 5, 6 тощо. Але Крістофер вирішив нумерувати свої розділи простими числами 2, 3, 5, 7, 11, 13 тощо, оскільки йому подобаються прості числа.

Хлопець знав, як вираховувати прості числа. Спочатку записуєте всі цілі числа в світі. Потім прибираєте всі числа, які є результатом множення на 2. Потім прибираєте всі числа, які є результатом множення на 3. Потім прибираєте всі числа, які є результатом множення на 4, 5, 6, 7 тощо. Усі цифри, які залишаться, — це прості числа. Правила для обрахунку простих чисел дуже прості, але поки що нікому не вдалося вивести формулу, за якою можна було б обрахувати дуже велике просте число чи передбачити, яким буде наступне. Якщо число дуже-дуже велике, то комп'ютеру може знадобитися не один рік, аби визначити, чи це число просте.

Хлопець вважав, що прості числа схожі на життя. Вони дуже логічні, але їх правила ніколи не вийде збагнути, навіть якщо весь час про них думати.

23

Коли він приїхав до поліцейського відділку, його змусили вийняти шнурівки з взуття та викласти вміст кишень. Там у хлопця був швейцарський армійський ніж з 15 інструментами, пластівці щурячого корму для Тобі, його щура, та ще багато інших речей. Наручного годинника хлопець не віддав, бо завжди мав знати точний час.

Хлопець розповів, що має батька, а мама померла. Крістофер сказав батьків номер. Хлопця посадили у камеру, яку він детально запам'ятав. Він навіть почав придумувати способи втечі. Потім став гадати, чи сказала місіс Шиєрс поліції, що це він вбив Веллінгтона, і чи посадять її в тюрму, коли дізнаються, що вона збрехала.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

29

Хлопець пише, що погано розуміє людей. Перша основна причина полягає в тому, що люди часто спілкуються без слів. А мову міміки і жестів Крістофер не розумів. Друга основна причина полягає в тому, що люди часто спілкуються, використовуючи метафори. Наприклад: Тебе кури засміють, він був закоханий по самі вуха, у неї камінь відпав від серця. Таких висловів хлопець взагалі не розумів, хоч знав визначення слова

"метафора", знав його походження. Його ім'я - Крістофер, теж метафора. Воно означає "нести Христа" й походить від двох грецьких слів. Так назвали святого Крістофера, оскільки він переніс Ісуса Христа на протилежний берег річки. Мати говорила, що Крістофер - гарне ім'я, бо ця історія вчить людей бути добрими й чуйними, але хлопець не хотів, аби його ім'я означало історію про доброту та чуйність. Він хотів, аби його ім'я означало його.

31

Крістофер запам'ятав, що батько приїхав у відділок о 1:12 ночі. Коли хлопця відпустили, батько підійшов, підняв праву руку й розвів пальці віялом. Хлопець теж так зробив, і вони торкнулися пучками. Вони так зробили, бо хлопець не любив, коли його торкалися. А цим жестом батько говорив синові, що любить його.

У іншій кімнаті інспектор посадив батька і сина і почав розпитувати. Хлопець сказав, що вдарив поліцейського, бо той його торкнувся, а він цього не любить. Крістофер сказав, що не вбивав собаки, і що брехати він не вміє. Йому зробили попередження і сказали, що коли наступного разу він знову ускочить в халепу, до нього поставляться серйозніше. Батько забрав сина, і вони поїхали додому.

37

Крістофер ніколи не брехав, бо просто не вмів цього робити. Колись мати казала, це тому, що він хороша людина. Хлопець запам'ятав маму маленькою жінкою, від якої приємно пахло. Інколи вона носила теплу рожеву кофту на блискавці та з невеличкою нашивкою зліва на грудях. Брехати хлопець не може тому, що коли уявляє щось, чого не було, то одразу починає думати про всі інші речі, які не сталися.

41

Дорогою додому батько говорив Крістоферу, що йому слід триматися подалі від лиха, не лізти в чужі справи. Хлопець сказав, що хоче дізнатися, хто вбив Веллінгтона. "Це ж собака, Крістофере, чорт забирай, просто собака", — сказав батько. Він стукнув кулаком по керму і просив залишити цю справу.

Удома Крістофер взяв для Тобі морквину і піднявся нагору. Він не лягав спати, а коли пішов на кухню, побачив, що батько не спить і плаче. Хлопець вирішив залишити його на самоті, бо коли йому самому сумно, то він хоче бути на самоті.

43

Хлопець пише, що його мати померла 2 роки тому.

Одного дня він повернувся зі школи, і ніхто не відчинив двері, тож він пішов і дістав потаємний ключ і зайшов у будинок. Батько прийшов із роботи (у нього є своя фірма, і він займається ремонтом бойлерів і опалювальних систем разом із Родрі, своїм підлеглим). Батько сказав хлопцеві, що мати захворіла, у неї проблеми з серцем, але провідувати її не можна, тож він просто передаватиме їй їжу. Крістофер вирішив намалювати мамі листівку. Батько пообіцяв, що віднесе її наступного дня.

47

Наступного ранку, поки Крістофер їхав автобусом до школи, йому трапилися 4 червоні машини поспіль, а це означало Хороший День, тому він вирішив не сумувати за

Веллінгтоном.

Містер Джевонс, шкільний психолог, якось питав Крістофера, чому 4 червоні машини поспіль означали Хороший День, 3 червоні машини поспіль – Непоганий День, а 5 червоних машин поспіль — Надзвичайний День, і чому 4 жовті машини поспіль означали Чорний День. Психолог сказав, що Крістофер дуже логічна людина, і це видно одразу, тож він здивувався, коли дізнався про такий спосіб мислення, бо він не дуже логічний. Хлопець відповів, що йому подобається, коли речі відбуваються згідно із заведеним порядком. Але існують інші способи дотримуватися порядку. Ось чому в нього є Хороші Дні й Чорні Дні.

Крістофер розумів, що помічає дуже багато речей, що він дуже спостережливий, але не розумний. Бо бути розумним – це коли ти бачиш, як усе було, а потім використовуєш очевидні факти, аби здогадатися про щось нове.

Хлопець мріяв стати астронавтом. Психолог говорив йому, що це дуже складно. Крістофер і сам це розумів. Він знав, що спочатку треба стати офіцером Військово-повітряних сил, виконувати багато наказів і бути готовим убивати інших людей. А ще хлопець не мав 100 % зору, який потрібен для того, щоби бути пілотом.

Террі, старший брат Френсіса з Крістоферової школи, запевняв, що єдина робота, яку довірять Крістоферу, — це збирати візки в супермаркеті чи прибирати віслюче лайно в притулку для тварин і що ніхто не дозволить децепешникам керувати ракетами, які коштують мільярди фунтів. У Крістофера не було дитячого церебрального паралічу, на відміну від Френсіса, який на нього хворий, але, хоч Крістофер навряд чи став би астронавтом, все ж збирався вступити до університету й вивчати математику, або фізику, або математику й фізику

Оскільки це був Хороший День, Крістофер вирішив, що спробує дізнатися, хто вбив Веллінгтона.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

53

Хлопець згадує про те, що мати померла за два тижні. Він так і не відвідав її в лікарні, лише передав їй листівку, на якій були намальовані машини. Листівку він зробив у школі з місіс Пітерс, яка викладала образотворче мистецтво.

Батько сказав, що мама померла від серцевого нападу, і це було неочікувано. Крістофер міркував, що матері було лише 38 років, а серцеві напади зазвичай бувають у літніх людей, а мати вела активний спосіб життя, їздила на велосипеді, споживала здорову їжу. Син припустив, що, можливо, це була аневризма, адже він добре знав види серцевих нападів.

Потім почала приходити місіс Шиєрс і готувати вечерю для Крістофера і його батька. Коли Батько сідав, то вона ставала поруч із ним, притискала його голову до своїх грудей і казала: "Нумо, Еде. Ми це переживемо".

59

Хлопець вирішив, що дізнається, хто вбив Веллінгтона, попри те, що батько наказав не лізти в чужі справи. Хлопець не розумів виразу: "Не лізь у чужі справи", оскільки не знав, що означає "чужі справи", і мав багато справ з іншими людьми: у школі, магазині, автобусі до школи. У школі Шивон чітко казала хлопцеві, чого саме не можна робити, і йому це подобалося.

Наприклад, якось вона сказала: "Ти ніколи не повинен стусати Сару чи бити її якимось іншим чином, Крістофере. Навіть якщо вона вдарить тебе кулаком. Якщо вона знову тебе вдарить, то відсунься від неї, стій спокійно та рахуй від 1 до 50, а потім ти маєш піти до мене й розповісти, що вона зробила, або ж розповісти про це якомусь іншому вчителю".

Того вечора Крістофер пішов до будинку місіс Шиєрс, постукав у двері й став чекати, поки вона відчинить. Він сказав жінці, що не вбивав Веллінгтона, але хоче дізнатися, хто його вбив. Вона вигнала хлопця, і він вирішив провести невелике детективне розслідування.

Хлопець пробрався у сарай, у якому вона зберігала садове приладдя. Коли він зазирнув у вікно, то розгледів вила - такі самі, як і ті, що стирчали з Веллінгтона. Їх уже встигли почистити. Усі інструменти і вила також мали однакові зелені пластикові рукоятки. Це означало, що вила належать місіс Шиєрс. Хлопець замислився, чи не вбила Веллінгтона сама місіс Шиєрс, але потім подумав, що вона не могла. Сарай був замкненим. Це означало, що хтось мав ключ від сараю місіс Шиєрс, або вона його замкнула, або забула вила в саду.

61

Місіс Форбс зі школи була стара і мала чоловіка-вікарія, якого звали отець Пірс. Інколи він приходив у школу, аби поговорити з дітьми. Якось Крістофер почав розпитувати його про рай, бо було цікаво, куди потрапила мати. Хоч отець говорив про рай, Крістофер був переконаний, що коли людина помирає, мозок припиняє працювати, а тіло розкладається, усі молекули розпадаються на інші молекули.

Але тіло матері піддали кремації. Хлопець не був на похороні, але вважав, що дим потрапив у повітря, і тепер його мама десь в хмарах над Африкою чи Антарктикою, або спускається зливою на дощові ліси в Бразилії, або випадає десь снігом.

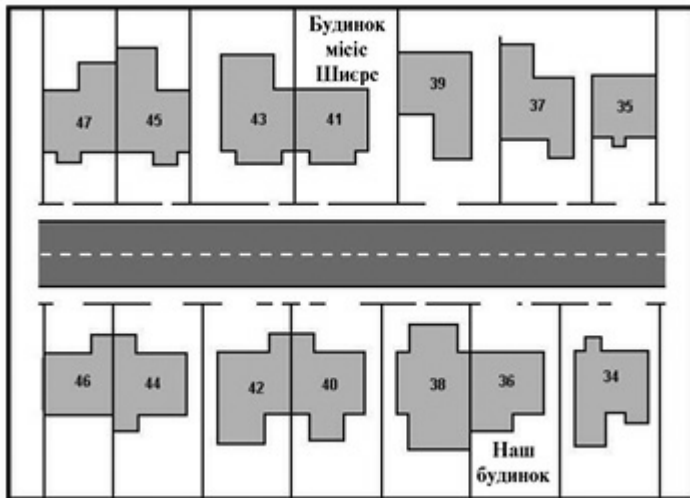
67

Наступного дня була субота, Англія грала в футбол проти Румунії, батько хотів подивитися матч по телебаченню. А Крістофер продовжив своє розслідування. Він вирішив піти й попитати в кількох людей, які жили на їхній вулиці, чи не бачили вони, хто вбив Веллінгтона, і чи не помітили вони нічого дивного, що відбувалося надворі в четвер уночі.

Зазвичай хлопець не розмовляв з незнайомцями. Якби до нього торкнувся незнайомий чоловік, хлопець би вдарив його, і то сильно. Наприклад, коли він стусонув Сару через те, що вона смикнула його за волосся, то вдарив так, що вона знепритомніла, дістала струс мозку і її довелося відправити в лікарню до відділу невідкладної допомоги. А також Крістофер завжди носив у кишені свого швейцарського

армійського ножа. А коли до школи Крістофера приходив новий персонал, то він цілими тижнями з ними не розмовляв.

Тому говорити з іншими людьми на своїй вулиці хлопець вважав сміливим вчинком. Хлопець склав план свого кварталу на вулиці, яка називалася Рендольф-стрит:

Пересвідчившись, що швейцарський армійський ніж лежить у кишені, хлопець пішов до будинку № 40, де жили Томпсони. Відчинив брат містера Томпсона і сказав, що нічого не знає. Він навіть не знав, хто такий Веллінгтон.

У будинку № 42 двері ніхто не відчинив. У будинку № 44 жили чорношкірі чоловік, пані й двоє дітей, хлопчик і дівчинка. Пані відчинила двері. Хлопець спитав, чи не знає вона, хто вбив Веллінгтона. Вона знала, хто такий Веллінгтон, але сказала, що нічого не чула й не бачила. Жінка порадила Крістоферу поговорити про вбивство з батьком.

Згодом хлопець пішов до будинку № 43, який стояв поруч із домом місіс Шиєрс. Там жили містер Вайз і його мати, яка була в інвалідному візочку. Двері відчинив містер Вайз. Він сміявся з хлопця. Крістофер не любив, коли з нього сміялися, тому пішов. У двері № 38 хлопець не стукав, бо батько йому казав, що там живуть наркомани.

Біля будинку № 39 була стара жінка, що жила в тому будинку. Це була місіс Александер. Вона мала таксу, тому хлопець вважав її хорошою. Місіс Александр розговорилася з хлопцем. Вона нічого не знала про вбивство, але сказала, що знає, як звати хлопця, і кожного дня бачить, як він іде до школи. У неї був онук Крістоферових років. Жінка запропонувала хлопцеві зайти до неї на чай. Але хлопець сказав, що в чужі будинки не заходить. Тож стара сказала, що зараз усе винесе. Та коли вона пішла, Крістофер не міг довго чекати, тому пішов.

Дорогою хлопець міркував і зробив висновки, що Веллінгтона вбив хтось, кого він знав. І містер Шиєрс став головним підозрюваним. Містер Шиєрс був одружений із місіс Шиєрс, і ще два роки тому вони жили разом. Потім містер Шиєрс пішов і не повернувся. Місіс Шиєрс часто приходила до будинку Крістофера і готувала їсти, коли померла мати. Інколи вона залишалася ночувати. Хлопець вирішив спробувати дістати більше інформації про містера Шиєрса.

Крістофер говорить, що усі діти його школи – дурні, хоч так говорити не можна. Треба казати, що в них труднощі з навчанням чи особливі потреби. Хлопець хоче

довести, що він не дурний. Крістофер збирався скласти екзамен з математики рівня "А" і отримати оцінку "А". Директор, місіс Гасконь, узагалі спочатку не хотіла, щоби хлопець його складав. Вона сказала, що в них немає матеріальної бази, аби проводити іспити рівня "А". Але батько Крістофера сперечався з нею і, нарешті, вона дозволила. Отець Пітерс мав бути спостерігачем на іспиті.

Після цього іспиту хлопець хотів скласти ще й екзамени з вищої математики й фізики рівня "А". а потім вступити в університет. У місті, де він жив з батьком – Свіндоні, університетів не було, але сім'я планувала переїхати кудись. Хлопець планував, що після закінчення університету працюватиме і матиме багато грошей, за які найме людину, яка доглядала б його.

73

Крістофер розумів, що раніше батько і мати часто сварилися саме через нього, адже їм важко було доглядати за людиною з розладами поведінки. Хлопець перелічує свої вади: не розмовляє з людьми протягом довгого часу; нічого не їсть і не п'є протягом довгого часу; не любить, коли його торкаються; кричить, коли сердитий чи спантеличений; йому не подобається перебувати в дуже малих приміщеннях з іншими людьми; б'є речі, коли сердитий чи спантеличений; стогне; йому не подобаються жовті та коричневі речі, він відмовляється торкатися жовтих і коричневих речей; відмовляється користуватися своєю зубною щіткою, якщо її хтось торкався; не їсть, якщо різні види їжі на тарілці торкаються одне одного; не помічає, коли люди на нього сердяться; не всміхається; каже такі речі, які інші люди вважають грубими; робить дурниці; б'є інших людей; ненавидить Францію.

Деколи мама казала Крістоферу, що замислюється над тим, щоб здати його до інтернату.

79

Коли батько вдома спитав, де він був, Крістофер сказав, що був надворі. Для хлопця це була безвинна брехня, тобто, зовсім не брехня (це коли він казав правду, але не всю). Але батько сказав, що до нього дзвонила місіс Шиєрс. Він почав сварити хлопця, щоби не пхав свого носа в чужі справи. Хлопець сказав, що його головний підозрюваний – містер Шиєрс. Батько сильно розсердився і сказав не згадувати ім'я цього чоловіка у його домі, бо він – дуже погана людина. Згодом батько взяв у сина обіцянку, що він більше не ходитиме до місіс Шиєрс і не питатиме, хто вбив того пса, більше нікого не питатиме, хто вбив пса, більше не залізатиме без дозволу в чужі сади. Хлопець розумів, що коли пообіцяє, то змушений буде так робити, бо брехати він не вмів. Крістофер був змушений пообіцяти.

83

Хлопець вважав, що міг би стати дуже хорошим астронавтом. Для цього треба бути розумним, а він вважав себе таким. До того ж, йому подобалося, що треба бути на самоті в малесенькому космічному кораблі за тисячі й тисячі миль від земної поверхні. Йому дуже подобався обмежений простір, поки в таких місцях з ним немає інших людей. Інколи хлопець сидів у сушарці, що біля ванної кімнати. Там він годинами

думав. Крістоферу хотілося б взяти з собою в космос Тобі.

89

Наступного дня в школі Крістофер розповів Шивон, що батько наказав йому припинити будь-яке розслідування, а це означало, що його книжка закінчилася, а вбивця не знайшовся. Вчителька сказала, що це схоже на життя і що не всі вбивства вдається розкрити і не всіх убивць щастить впіймати.

Наступного дня дорогою до школи хлопець побачив 4 жовті машини поспіль, тому в нього був Чорний День, і він нічого не їв на ланч, цілий день сидів у кімнаті в кутку й читав свій підручник із підготовки до екзамену рівня "А" з математики.

І наступного дня теж був ще один Чорний День.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

97

За 5 днів хлопець побачив 5 червоних машин поспіль, і це означало надзвичайний день, тож він знав, що має відбутися щось особливе. У школі нічого особливого не відбулося, і хлопець вирішив, що воно станеться після занять. А коли повернувся додому, то пішов у магазин у кінці вулиці й купив на кишенькові гроші трохи лакричних паличок і батончик білого шоколаду.

У магазині хлопець зустрівся з місіс Александер і її таксою, яку звали Айвор. Крістофер не хотів говорити з жінкою, але потім подумав, що сьогодні надзвичайний день, тому він розговорився з жінкою. Крістофер розповів про Тобі, про свій іспит. А потім подумав про те, що заборонив батько, і зробив висновок, що батько не заборонив питати кого-небудь щось про містера Шиерса. Тому Крістофер спитав стареньку про цього чоловіка. Жінка розповіла, що чоловік працював у Національному Вестмінстерському банку. Хлопець запитав, чи це містер Шиерс убив матір, бо батько дуже його ненавидить. Жінка сказала, що містер Шиерс не вбивав нікого, а коли хлопець сказав, що його мати померла, жінка лише повторювала: "Ой, лишенько". Місіс Александр повела хлопця в парк і розповіла, що його мама і містер Шиерс були коханцями, тому його батько так ненавидить того чоловіка. Хлопець пообіцяв, що не скаже батькові про те, що дізнався, і пішов додому.

101

Учитель містер Джевонс казав, що Крістоферу подобається математика, оскільки вона безпечна, оскільки в ній треба розв'язувати задачі, які можуть бути цікавими й складними, але на них усе одно можна знайти чітку відповідь. Він мав на увазі, що математика не схожа на життя, тому що наприкінці життя немає чітких відповідей.

103

Коли хлопець прийшов додому, там був Родрі – напарник батька. Крістофер поклав лакричні палички й батончик білого шоколаду до своєї спеціальної скрині для їжі, яка стояла на полиці, і батькові не дозволялося її торкатися. Родрі хотів пожартувати з Крістофера і спитав, скільки буде 251 помножити на 864. Хлопець подумав і відповів:

"216 864". Родрі засміявся. Згодом хлопець пішов у сад, бо Шивон говорила якось, що в книжці мають бути описи природи. Та в саду хлопець не знайшов нічого цікавого, що можна би було описати.

107

Улюбленою книжкою Крістофера була "Собака Баскервілів".

Крістоферу подобалися слова Голмса: "У світі повно очевидних речей, на які ніхто й ніколи не звертає уваги". Але Голмс звертав на них увагу, і Крістофер також.

Хлопець навіть знав цікаві факти про Голмса: він ніколи не носив мисливської шапочки, яка постійно на ньому в коміксах і фільмах; і він ніколи не казав: "Елементарно, мій любий Ватсон". Він так каже тільки в теле— й кінофільмах.

109

Того вечора Крістофер трохи пописав свою книжку, а наступного ранку взяв її з собою до школи, щоби Шивон змогла її почитати й сказати, чи він не наробив орфографічних та граматичних помилок.

Шивон прочитала книжку під час уранішньої перерви і спитала, чи хлопець не засмутився через те, що в його мамі був роман. Але Крістофер сказав, що ні.

113

Хлопець вважав, що його пам'ять схожа на фільм. Саме тому він дуже добре все запам'ятовує, наприклад розмови, які записав у своїй книжці, як були вдягнені люди та як вони пахли. Якщо його б запитали, яка була його мама, він міг включити перемотку на різні спогади й розповісти, який вигляд вона мала саме в той час.

Наприклад, 4 липня 1992 року, коли йому було 9 років, і була субота, і вони відпочивали в Корнуолі, мати засмагала на рушнику, який мав червоні й фіолетові смуги, і читала книжку Джорджетти Гейер під назвою "На Маскараді". А потім вона закінчила засмагати, пішла до води поплавати й вигукнула: "Свята паніматко, як холодно!" І вона сказала, що синові також варто піти поплавати, але хлопцеві не подобається плавати, оскільки йому не подобалося знімати з себе одяг. І вона підказала, що він може просто підкотити штани й трохи зайти у воду, тож він так і зробив. Коли мати пірнула і зникла під водою, хлопець подумав, що її з'їла акула, і закричав.

Хлопець вважав, що має в голові образи речей, які відбулися насправді. А інші люди мають у своїх головах образи речей, які насправді ніколи не відбувалися.

127

Коли Крістофер прийшов додому зі школи, батько ще був на роботі. Хлопець виклав свої речі на стіл, серед них була книжка, яку він писав. Згодом батько прийшов додому, побачив книжку і прочитав її, поки син дивився телепередачі. Він сварив сина, а тоді дуже міцно схопив за руку. Крістофер зовсім не очікував, що він так схопить його. Тож він так вдарив батька, що вони побилися, а хлопцеві на короткий період часу відібрало пам'ять. Коли Крістофер прийшов до тями, то сидів на килимі, притулившись спиною до стіни, на його правій руці була кров, а щока боліла. Батько пішов на кухню, відчинив двері з чорного ходу й вийшов надвір у сад. Хлопець почув, як батько підняв кришку

сміттевого бака, кинув щось у нього й з грюкотом опустив кришку. То була книжка.

131

Ось причини, чому Крістофер ненавидів жовтий і коричневий кольори: **ЖОВТИЙ**: гірчиця, банани (згодом стають коричневими), жовті подвійні смуги, жовта гарячка, жовті квіти (від квіткового пилку в хлопця починалася сінна астма, а ще йому ставало погано від пилку від трав і пліснявих грибків). **КОРИЧНЕВИЙ**: бруд, підлива, калі, дерево (воно ламається, трухлявіє, а інколи в ньому заводяться хробаки), Мелісса Коричнева (дівчина з його школи, вона розірвала навпіл його великий малюнок астронавта).

Місіс Форбс сказала, що ненавидіти жовтий і коричневий кольори - це дурниці. А Шивон сказала, що їй не варто говорити такі речі й що в кожного є улюблені кольори. Крістофер вважав, що місіс Форбс права. Оскільки це дійсно в дечому дурниці. Але протягом життя потрібно приймати багато рішень, і якщо не приймати рішень, то ти ніколи нічого не робитимеш, тому що весь час обиратимеш, що тобі робити. Тож добре мати причину, із якої тобі щось подобається або не подобається.

137

Наступного дня батько вибачився перед сином. Була субота, і вони поїхали до зоопарку "Туайкросс". Хлопець ніколи там ще не був, не зміг розробити собі маршрут перед тим, як туди дістатися. Вони купили путівник в інформаційному центрі, а потім обійшли весь зоопарк. У кафе хлопець їв сандвічі, які взяв з дому. Батько сказав, що сварився з сином, бо боїться, щоб хлопцеві не було боляче. Він сказав, що любить сина. Потім батько підняв праву руку й розвів віялом пальці, і хлопець підняв ліву руку й розвів віялом пальці, і вони торкнулися пучками.

Згодом хлопець накреслив з пам'яті карту зоопарку:

139

Крістоферу подобався Шерлок Голмс, але не подобався сер Артур Конан Дойл, бо він вірив у надприродне. А коли зістарився, то приєднався до Спілки спіритуалістів, отже, він вірив, що з мертвими можна розмовляти. Це тому, що під час Першої світової війни його син помер від грипу, а сер Артур Конан Дойл все одно хотів із ним

спілкуватися. Крістофер навіть знав про Інцидент із Феями з Коттінглі у 1917 році: дві кузини, одну з яких звали Френсіс Гріффітс, їй було 9 років, та Ельзі Райт, якій було 16 років, сказали, що інколи вони гралися з феями біля струмка під назвою Коттінглі-Бек, і за допомогою камери батька Френсіс вони зробили 5 знімків з феями, на кшталт:

Але це були не справжні феї. Це були малюнки на папері, які кузини вирізали й поприпинали булавками, оскільки Ельзі дуже добре малювала. Сер Артур Конан Дойл дізнався про ці фотографії, написав статтю до журналу і заявив, що він вірить у автентичність знімків.

149

У понеділок Шивон розпитувала хлопця, чому у нього на щоці є синяк. Хлопець розповів про сутичку з батьком. Шивон хотіла дізнатися, чи хлопцеві не страшно повертатися додому, і він сказав, що не страшно.

Вдома, поки батька не було, хлопець шукав у смітті свою книжку, але її не було. Хлопець влаштував вдома обшук. Він шукав у кухні, коморі, їдальні і добрався до батькової спальні.

На дні шафи лежала велика пластикова скриня для інструментів, і вона була повна інструментів. Під скринєю була ще одна коробка. То була стара коробка з-під сорочки. Там була Крістоферова книжка. Хлопець почув, що батько приїхав додому, тому вирішив залишити книжку на місці. У коробці було багато конвертів, адресованих хлопцеві. Адреса була написана таким почерком:

*Крістофер
Свіндон*

, а так писала лише його мама. Поки батько зайшов у будинок, Крістофер прихопив з собою один конверт.

Після вечері з батьком хлопець пішов до своєї спальні і прочитав лист, який писала його мама з Лондона. Вона писала, що знайшла нову роботу: працює секретарем на

заводі, що робить усякі штуки зі сталі. Писала, що переїхала з Роджером в нову квартиру.

Прочитавши, Крістофер був зовсім спантеличений, оскільки мати ніколи не працювала секретарем у фірмі, яка виробляла речі зі сталі. І вона ніколи не жила в Лондоні. Хлопець подивився на поштовий штамп: лист відіслали 16 жовтня 1997 року, тобто 18 місяців після того, як померла.

Тепер хлопець мав розв'язати дві загадки. Треба було дочекатися, поки батька не буде вдома, тоді він зміг би взяти всі листи.

*Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

151

Крістофер розмірковує над тим, що у світі є багато загадок. Але з часом вчені їх розгадують, доводять, що немає ніякої містики. А інколи речі стають такими складними, що неможливо передбачити, що відбудеться в майбутньому, але всі вони підкоряються дуже простим законам.

157

Минуло шість днів, перш ніж хлопець зміг повернутися в кімнату батька, щоби зазирнути в коробку для сорочок у шафі. За той час хлопець зі школи Крістофера з'їв блок із дезінфектором для унітазу. А іншого разу з'їв банкноту в £50 із гаманця своєї матері. В його калях були кінь і свиня, то були маленькі пластикові звірі з бібліотеки, яких вчителі використовували, коли розповідають якісь історії. Крістофер заявив, що не ходитиме в туалет за переодягальнею, оскільки на підлозі були калі того хлопця, і йому незатишно про це думати, хоча їх прибрали. Крістофер написав у штани, і довелося вдягати змінну пару з шафи для змінного одягу в кабінеті місіс Гасконь. Шивон дозволила хлопцеві протягом двох днів ходити в туалет учителів.

Увечері в понеділок батько отримав телефонний дзвінок від пані, у якої затопило підвал, тож йому треба було терміново їхати на виклик. Тоді Крістофер і прочитав усі листи. Їх було 43. Усі вони були адресовані йому й підписані однаковим почерком. Мати писала про своє життя з Роджером, згадувала різні випадки з життя сина, писала, що вона для нього була не дуже хороша матір, а його тато набагато терплячіший. Він просто з усім мириться, а якщо його щось засмучує, то він цього не показує. Але вона не така й нічого не може з цим поробити.

У іншому листі мати писала, що вирішила поїхати тоді, коли все вже дійшло до краю. Якось вона приготувала Крістоферу поїсти, а він не схотів їсти, схопив обробну дошку й кинув її, а вона попала їй в ногу й зламала пальці. Вона цілий місяць носила гіпс. Батькові довелося доглядати сина, і тоді вона зрозуміла, що з ним син веде себе по-іншому. Тоді вона зрозуміла, що буде краще, коли вона їх покине. А Роджер саме сказав їй, що він попросив свій банк перевести його на нове місце роботи в Лондоні.

Крістофер припинив читати лист, оскільки йому стало зле. Він зрозумів, що в матері не було серцевого нападу. Вона не померла, а батько брехав.

Хлопець розумів, що його мозок не працює належним чином. Йому запаморочилося. Він ліг на ліжку й скрутився калачиком. Потім втратив свідомість, а коли отямився, побачив усюди блювоту. Крістофер почув, що прийшов батько і кличе його. Але все відбувалося для хлопця невиразно. Батько побачив, що син знайшов листи, почав вибачатися, плакати. Згодом він набрав ванну, щоб помити Крістофера, зібрав брудні простирадла і одяг. Коли батько допоміг йому встати й повів у ванну кімнату, Крістофер не закричав, не став битися.

163

Крістофер роздумує над тим, що люди відрізняються від тварин, оскільки на моніторах у їхніх головах можуть з'являтися речі, яких вони насправді не бачать. Вони можуть уявити людину, яка перебуває в іншій кімнаті. Або можуть уявляти, що відбудеться завтра. Або уявляти себе астронавтом. Або уявляти дуже великі числа. Або уявляти собі послідовність міркувань, коли вони намагаються щось розгадати.

І через це собака може побувати у ветеринара, перенести дуже складну операцію, і з його ноги будуть стирчати металеві спиці, але якщо він побачить kota, то забуде, що в нього в нозі металеві спиці, і побіжить за котом. Але коли людині зроблять операцію, і якщо людина побачить автобус, на який має встигнути, то не стане бігти, оскільки в голові є уявлення про те, як тріщать кістки, розходяться шви й нога знову починає боліти.

Хлопець вважав, що людський мозок схожий на комп'ютер. І не через те, що він особливий, а через те, що вимикається на якісь секунди, коли змінюється зображення на екрані. А оскільки люди цього не бачать, то й думають, що там має бути щось особливе, бо вони завжди думають, що є щось особливе в тому, чого вони не бачать, наприклад темний бік місяця, інший бік чорної діри або темрява, від якої вони лякаються, коли прокидаються вночі. А також люди вважають, що вони не схожі на комп'ютери, оскільки в них є почуття, а в комп'ютерів - ні. Але почуття - це просто черговий образ на моніторі в людській голові про те, що станеться завтра або наступного року і що могло би статися замість того, що вже відбулося, і якщо це радісний образ, то вони всміхаються, а якщо сумний, то плачуть.

167

Після того як батько викупав, вичистив від блювоти та висушив рушником Крістофера, а потім пішов до пральної машинки, хлопець подумки подвоював двійки, оскільки від цього йому ставало спокійніше. Він дістався до 33 554 432, тобто до 225, а це, він вважав, не дуже багато, оскільки раніше діставався до 245. Згодом батько сказав, що відтепер більше ніколи не брехатиме, і признався, що це він убив Веллінгтона. Бо коли мама пішла, Ейлін... місіс Шиєрс... допомогла йому пережити дуже складні часи. І батько думав, що згодом вона переїде до них, вони житимуть разом, але вони посварилися. Батько вважав, що вона більше цінувала свого пса, ніж його чи Крістофера. Після ще кількох сварок він вбив пса.

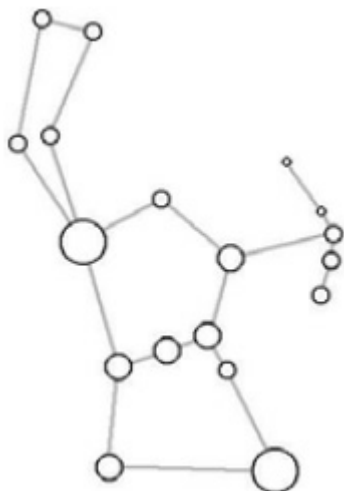
Крістофер дуже злякався. Батько підняв праву руку й розвів пальці віялом. Але хлопець закричав і штовхнув його від себе. Батько упав із ліжка на підлогу. Коли

батько вийшов, хлопець вирішив тікати. Була 11:16 вечора, треба було чекати, поки батько засне. Він спав у вітальні. Крістофер вдягнув обидва пальта й шарф із гачків біля вхідних дверей. Зі своєї кімнати взяв клітку з Тобі. Щур шарудів, тож хлопець зняв одне пальто й накинув його на клітку. З кухні хлопець узяв свою спеціальну скриню з їжею.

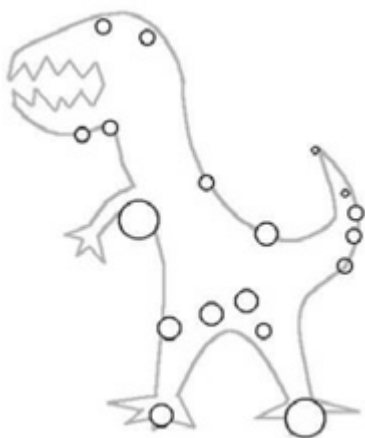
Надворі Крістофер зайшов за сарай, протиснувся в щілину між стіною й парканом і забрався за великий чорний пластиковий бак для дощової води. Там він сів і трохи заспокоївся.

173

Хлопець дивився на сузір'я Оріон, яке, як вважали люди, нагадує людину з луком.

Але хлопець вважав, що це справжні дурниці, бо сузір'я може нагадувати навіть динозавра:

І в космосі немає жодних ліній, тож можна з'єднати якусь частину Оріона із Зайцем, або Тельцем, або Близнюками й сказати, що це сузір'я має назву Гроно винограду, або Ісус, або Велосипед (тільки за часів Давньої Греції та Риму не було велосипедів, а саме тоді Оріона назвали Оріоном).

179

Хлопець трохи спав, а потім почув, що його кличе батько. Крістофер укритися мішком з-під добрив. Потім почув, що батько йде у глиб саду, тож дістав із кишені свій швейцарський армійський ніж, вийняв пилку й затис у руці на випадок, якщо батько знайде його. Згодом почулися звуки батькового фургону, він поїхав шукати сина.

Хлопець вирішив піти до місіс Шиерс і жити разом з нею. Але вона не відчиняла.

Тому довелося вирішувати, що робити далі. Крістофер перебирав різні варіанти, а тоді подумав, що треба їхати до матері в Лондон, адже він запам'ятав адресу з листів: Чаптер-роуд, 451, кв. С, Лондон NW25NG. Хлопець ніде ніколи не бував, але знав все про залізницю з іграшкового набору: як треба читати розклад, їхати на вокзал, купувати квиток, дивитися на інформаційне табло, аби перевірити, чи вчасно приходить твій потяг, а потім іти на відповідну платформу й сідати в потяг.

Хлопець подумав, що йому треба стати кимось на кшталт Шерлока Голмса і що він має абстрагувати свій розум за потребою, щоби не помічати, як сильно болить свідомість.

Крістофер зайшов до місіс Александер. Вона відчинила, і хлопець сказав, що їде в Лондон до матері, тож стара мусить доглянути за Тобі. Хлопець розповів, що його мати насправді жива, а батько вбив Веллінгтона. Стара сказала, що треба подзвонити батькові, бо він, певно, непокоїться. Крістофер розвернувся й побіг через дорогу, назад до свого будинку. Батька вдома не було. Хлопець прихопив деякі речі і батькову банківську карту, від якої знав пароль. Тобі хлопець поклав у кишеню.

До вокзалу добиратися було дуже страшно. Біля своєї школи він побачив фургон батька. Хлопця вивернуло і захотілося згорнутися калачиком на землі й почати стогнати. Проте він знав, що, якщо згорнеться калачиком на землі й почне стогнати, батько побачить його, коли вийде зі школи. Тож Крістофер зробив багато глибоких вдихів, як йому казала робити Шивон, коли хтось бив його в школі. У якоїсь жінки хлопець спитав, як пройти до вокзалу. Згодом хлопець загубив дорогу, а потім віднайшов.

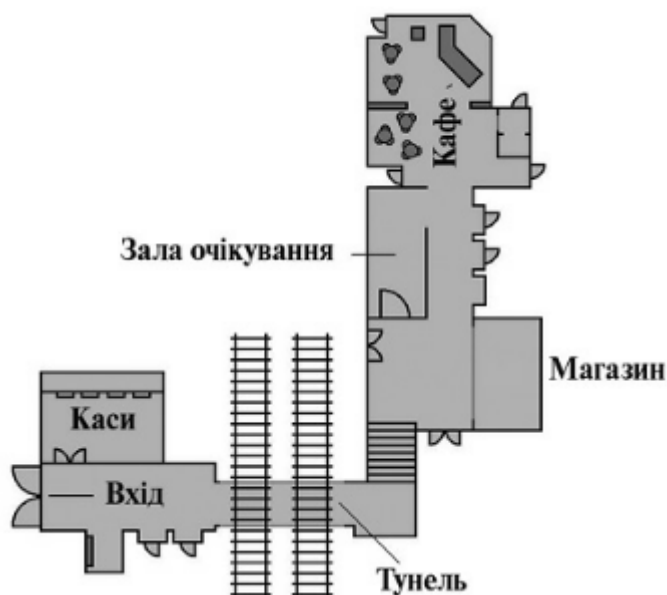
Крістофер зайшов у приміщення вокзалу.

181

Йому не подобалися незнайомі місця, бо він бачив геть усе, помічав все, що було навколо. Від цього він дуже втомлювався, і голова ставала схожа на комп'ютер, який одночасно виконує забагато завдань, центральний процесор перевантажено, і не лишається місця для думок про інші речі. Часом, коли він знаходився в новому місці й навколо нього було багато людей, відбувалося щось схоже на перебіг в роботі комп'ютера, і йому доводилося заплющувати очі, затуляти вуха руками й стогнати.

191

Крістофер згадував свій набір іграшкової залізниці. Але вокзал у Свіндоні був не таким. Там був тунель зі сходинками, а також магазин, кафе й зала очікування, ось такі:

Крістоферу запаморочилося й стало зле, бо тунелем проходило багато людей і там було дуже лунко, але йти можна було лише в один бік, тобто тунелем, а там пахло туалетом і сигаретами. Тож він притулився до стіни й ухопився за край вивіски, подумав і пішов у тунель. У іншому кінці тунелю були сходи. Він піднявся тими сходами, але нагорі також було багато людей, не було де сісти, і він застогнав. Хлопець бачив безліч вивісок, усі вони кидалися у очі. Крістофер стогнав тихо, щоби не почули люди та не стали підходити й звертатися. Щоб прояснити думки, хлопець почав виконувати математичні вправи.

До нього підійшов поліцейський, спитав чи все гаразд, бо якась пані в кафе сказала, що хлопець дві з половиною години тут сидить і що вона намагалася заговорити з ним, але він наче перебував у глибокому трансі.

Хлопець сказав, що його звати Крістофер Бун. Він назвав свою адресу, сказав, що їде в Лондон до матері, назвав її адресу. Разом з поліцейським він зняв гроші з картки, бо знав пароль. Крістофер почувався з поліцейським спокійніше.

Потім хлопець пішов до каси, але поліцейський ще стежив за ним. Квиток, який купив хлопець, мав трохи жовтого кольору, але Крістофер не міг його викинути. Хлопець рушив у підземний перехід, і його оточило стільки речей, що він почувався так, наче в голові кричать усі ці знаки й вивіски, а коли якийсь перехожий штовхнув його, він видав звук, схожий на собаче гавкання.

Крістофер таки добрався до своєї платформи, уявляючи, що грає у гру. Хлопець опинився в потягу до Лондона.

193

Раніше хлопець любив складати розклади. Він роздумує над тим, що таке час, і вважає, що час – це загадка, і навіть не річ, і нікому ще насправді не вдалося розгадати загадку про те, що таке час. Саме тому йому подобаються розклади, оскільки вони не дають загубитися в часі.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

197

У потягу було дуже багато людей, і хлопцеві це не подобалося. Якось мати забирала його зі школи і взяла в машину ще двоє особливих дітей. Крістофер в машині почав кричати і вискочив з неї на ходу. Він побив собі голову і побував у лікарні.

У потязі опинився той самий поліцейський. Він казав, що ледве встиг спіймати хлопця, бо у відділок батько чекає на Крістофера. Крістофер подумав, що поліцейський скаже, що батька арештували за вбивство Веллінгтона. Але поліцейський сказав, що батько шукає сина.

Хлопець спробував утекти, але його схопили. Він закричав, поліцейський його відпустив. Хлопець розповів, що батько вбив собаку. Але раптом потяг здригнувся й рушив із місця. Це не дуже сподобалося поліцейському, тому по рації він повідомив колегам, що хлопця зайшов, але їх треба забрати в Дідкот-Парквей, коли поїзд зупиниться.

Крістофер і поліцейський сіли один навпроти одного. Хлопець задивився у вікно і від думок про все побачене у нього заболіла голова, він заплющив очі та почав рахувати й стогнати. Згодом він розв'язував квадратні рівняння, а потім йому захотілося пісяти. Хлопець не знав, що у поїзді є туалет. Він помочився у штани. Поліцейський сказав, що у потягах теж є туалети. Хлопець пішов туди, але йому там видалося жахливо. Коли він спробував вимити руки, але кран не працював, то плюнув на руки, витер їх папером і викинув його в унітаз. Коли Крістофер вийшов з туалету, то побачив навпроти нього дві полиці з валізами й рюкзаком. Він заліз на середню полицю й затулювався однією з валіз. Йому стало набагато спокійніше, він розв'язував подумки квадратні рівняння. Через деякий час поліцейський шукав його, але не міг знайти

199

Крістофер роздумував над тим, як утворилося життя на Землі. Думав про реплікації, мутації, спадковість. Хлопець вважав, що люди – це звичайні тварини, і вони еволюціонують у якихось інших тварин, які будуть розумніші й посадять людей в клітки, наче шимпанзе чи горил у зоопарку. Або все людство підхопить якийсь вірус і вимре, або вони надто забруднять навколишнє середовище й вб'ють самі себе, і тоді у світі залишаться тільки комахи, і вони стануть кращими з тварин.

211

Потяг робив зупинки. Приходили люди і забирали всій багаж. Деякі люди помічали Крістофера, вважаючи його диваком.

Під час однієї з зупинок у потягу стало дуже тихо, він нікуди не рухався і хлопець нікого не чув. Тож він вирішив виходити. Поліцейського не було, але сумки хлопця теж не було, а в ній були їжа для Тобі, підручники з математики, чисті штани, жилетка, сорочка, їжа.

Хлопець вийшов із потяга і потрапив у величезне приміщення. Він став на коліна,

потім уявив, що на землі є червона смуга, якою треба йти. Один чоловік сказав Крістоферу, що його шукають. Чоловік просив почекати, а він покличе поліцейського. Але хлопець не став чекати і пішов. Він бачив безліч написів, рекламних оголошень, вони всі плутались у його голові. Хлопець став рахувати, а пальці руки склав в маленьку трубочку і дивився крізь неї, щоб не бачити так багато інформації.

Якийсь чоловік підійшов до хлопця і запитав, чи він не загубився. Крістофер витяг свого ножа, тому чоловік відійшов. У будці з написом "Інформація" Крістофер спитав, як потрапити на таку адресу: Чаптер-роуд, 451, кв. С, Лондон, NW2 5NG. Жінка сказала, що треба сісти на підземку до Вілсден-джанкшн, або до Вілсден-грін. Хлопець не мав уявлення, що таке метрополітен. Жінка показала, куди йти.

У метро хлопець побачив фотобудку, схожу на ту, у яку він заходив 25 березня 1994 року, щоби зробити фото на паспорт. Він зайшов туди, бо будка нагадувала шафу, де він почувався безпечніше й міг визирати з-за штори. Тоді він провів дослідження, слідкуючи за людьми, і побачив, що вони просовували квитки в сірі ворота й проходили всередину. А дехто купляв квитки у великих чорних автоматах на стіні. Крістофер помітив, як це зробило 47 людей, і запам'ятав їхні дії. Хлопець вийшов з будки і купив квиток. Він шукав Вілсден-джанкшн, опинився на маленькій станції. Крістоферу було погано. Його обличчям струменів піт, волосся було мокре, і він скиглив, а не стогнав, видавав інші звуки, як собака, який забив собі лапу. Він пітнів і почувався так, наче в грудній клітці роздувається повітряна куля, йому стало важко дихати.

223

Хлопець помітив на стіні рекламу про відпочинок. Колись Шивон сказала йому, що люди їздять на відпочинок, аби побачити щось нове й розслабитися. Але Крістофер знав, що йому було б важко розслабитися. На його думку, в одному будинку може бути стільки речей, що підуть роки на те, щоби всіх їх осмислити належним чином. А також якась річ може зацікавити не через те, що вона нова, а через те, що про неї подумали по-новому.

227

Потяги приходили та відходили зі станції. Хлопець сидів з заплющеними очима. Так він просидів 5 годин, йому хотілося їсти й пити.

А потім він зрозумів, що Тобі пропав, оскільки його не було в кишені. Потім на станцію прийшов потяг і зупинився, у нього зайшли 5 людей. Коли на станції було лиш 3 людини, Крістофер став шукати Тобі. Щур був на рейках, і Крістофер зліз із платформи вниз. Хтось кричав хлопцеві, щоб вилазив. Почулося ревіння, хлопцеві вдалося схопити Тобі. Щур вкусив його, і Крістофер закричав. З тунелю підходив потяг, тому хлопець спробував вилізти на платформу, але вона була зависоко. Якийсь чоловік допоміг Крістоферу вилізти. Він питав хлопця, чому він заліз на рейки. Крістофер відповів, що шукав Тобі. Якась жінка хотіла допомогти хлопцеві. Але він сказав, що має ножа. Чоловік і жінка поспішили на свій потяг.

Згодом і Крістофер сів у потяг. Він приїхав на маленьку станцію, яка називалася Ворвік-авеню. Потім Крістофер таки добрався на Вілсден-джанкшн. Хлопець спитав

якогось чоловіка у магазинчику, як пройти до потрібної йому вулиці. Чоловік запропонував купити книжку з картою Лондона. Крістофер ледве зрозумів, про що йдеться, але таки купив карту. Він склав собі маршрут і через пів години прийшов за потрібною адресою. Вдома нікого не було, і хлопець став чекати за сміттєвими баками.

Близько півночі він почув голоси матері і містера Шиерса. Крістофер обіззався, і мати була сильно здивована, що син сам зміг приїхати у Лондон. Вона завела його у квартиру, набрала йому ванну, нагодувала Тобі. Крістофер розповів матері, як батько збрехав про її смерть, як вбив Веллінгтона. Згодом прийшов поліцейський і сказав, що Крістофера розшукує батько. Але хлопець сказав, що лишається з мамою. Поліцейський попросив дорослих свої сімейні справи вирішити самостійно, якщо зможуть. Але вночі з'явився батько Крістофера. Дорослі почали сваритися. Батько кричав, що дружина його покинула, а він сам доглядав сина. А мати кричала, що не треба було брехати про її смерть. Батько просив Крістофера пробачити йому за все, але хлопець налякався і залишився з мамою. Згодом навіть прийшов поліцейський, якого викликав містер Шиерс, і вивів з квартири батька хлопця.

229

Крістофер спав і бачив свій улюблений сон: усі люди на Землі вимерли від вірусу, а залишилися лише такі, як Крістофер. Вони не дивляться одне одному в обличчя, їм подобається бути на самоті. Тому Крістофер може йти, куди хоче, і нікого не боятися. Він може заходити в будинки інших людей і гратися в детектива, може заходити в магазини й брати все, що захоче. А батько помер, і Крістофер власник будинку.

233

Наступного ранку містер Шиерс сказав, що хлопець може пожити з ними кілька днів. Але мати сказала, що син буде жити стільки, скільки треба. Вона взяла на роботі відгул і поїхала з сином купувати одяг, піжаму, зубну щітку й ковдру. Та в магазині було забагато людей, хлопець злякався, ліг на підлогу і закричав. Вдома він сказав мамі, що має повернутися до Свіндона, бо у нього іспит з математики рівня "А". Він мав складати його наступного тижня, у середу, четвер і п'ятницю. Мати сказала, що це, певно, буде неможливо.

Вночі Крістофер втік з будинку, бо хотів побачити зорі. Згодом мати знайшла його. Через кілька днів її звільнили з тимчасової роботи.

Наступного дня хлопець рахував через вікно машини, і виходило так, що у нього був і Хороший день, і Чорний день, тож ця система більше не працювала.

Мати повезла його в таксі на Гемпстед-гіз, і вони сиділи на вершині пагорба й дивилися, як удалині до аеропорту Гітроу прилітають літаки. Вона сказала, що подзвонила до директорки, і іспит можна буде скласти пізніше. Хлопець почав кричати.

Мати й містер Шиерс все частіше сварилися, тому одного дня мати спакувала свої речі і разом з сином машиною містера Шиерса поїхала у Свіндон. Вони приїхали у будинок батька, Крістофер пішов у свою кімнату. А коли приїхав з роботи батько, хлопець підпер двері у свою спальню ліжком.

Внизу батьки сварилися, тож Крістофер взявся товкти у барабани-бонго, які йому

купив дядько Террі. Через годину прийшла мати й сказала, що батько пішов з будинку, що він поки поживе з Родрі, а вона знайде житло протягом кількох наступних тижнів.

Наступного дня хлопець поїхав у свою школу. Шивон сказала, що вона поговорила з місіс Гасконь, і іспит можна ще здати.

Після обіду хлопець написав іспит. Отець Пітерс був спостерігачем, і, поки Крістофер писав іспит, він сидів за столом і читав.

Ввечері приїхав батько, Крістофер досі його боявся. Але після розмови з колишньою дружиною він пішов.

Наступного дня хлопець виконував наступні завдання іспиту.

Містер Шиєрс повернувся, забрав свою машину і кинув матір.

Наступного дня Крістофер написав останню частину іспиту. Того вечора приїхав батько і, ставши навколішки, розпитував про іспит. Крістофер розповів, що хвилювався і був втомлений, тому не впевнений, що написав усе правильно.

Наступного тижня батько сказав матері, що їй треба виїжджати з будинку, але вона не могла цього зробити, оскільки в неї не було грошей, аби платити за оренду квартири. Але потім мати знайшла роботу на касі в садівничому центрі, а лікар призначив їй пігулки від депресії. Син з мамою переїхав у будинок, де була спільна ванна. Матері доводилося чистити туалет перед тим, як він був потрібний Крістоферу.

Поки мати працювала, Крістофер після школи був у будинку батька, але з батьком не розмовляв. Ввечері його забирала мати. Тобі помер. Якось батько попросив сина, щоб вислухав його. Він сказав синові, що йому можна довіряти. Батько подарував синові маленького собаку, ретривера. Крістофер назвав його Піщаником. Собака жив у батька, бо там, де жила мама з Крістофером, місця було мало.

Хлопець отримав свої результати іспиту з математики рівня "А", і оцінка була найвища. Коли мама захворіла на грип, Крістофер три дні жив з батьком, який влаштував для сина грядки з городиною.

Наступного року Крістофер хотів скласти іспит рівня "А" з вищої математики, а потім вступити в університет, отримати диплом із відзнакою й стати вченим. І хлопець впевнений, що зможе, бо сам їздив до Лондона, розгадав таємницю "Хто вбив Веллінгтона?", знайшов свою маму, був хоробрим і написав книжку.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу